

Neiluziile întoarcerii

Lidia Popa

Nu mai aștept apa care să spele păcatele
Nici fluviul ce își bolborosește caznele
Printre crăpăturile sângerii ale zidului plângerii
Zidul e doar stavilă timpului răstignit
Știi că de cealaltă parte începutul e un punct
Acel punct diferență lângă virgula răsăritului
Nu te-am crezut când mi-ai spus să aștept
Înflorirea versului în sonetele deșertăciunilor
Pipăindu-mi gândul ca pe o oază de albastru
Nu eram cretina ce-și făcea rondul de infern
Doar o petală ce ți-ai fi dorit s-o strivești
Sub pilastrul de Manole. Doar că am zburat
Unde gândul nemărginirii nu ar fi ajuns
Dacă nu aș fi fost ceea ce sunt astăzi
O Ană zidită pentru izbăvirea lupului
În altarul credinței. Limba-i o comoară
Ce-mi va îndestula noaptea neființei.
©Lidia Popa